

sére, attól fogva fiam nem jött többé. Milyen bánat! Gondoltam magamban, valami akadály. Míg otthon volt, is sokszor csináltunk. Talán az égen is vétett és nem szabad neki elmenni. És tegnap, világos nappal, épen mikor a nagy félelem fogott el; ki áll előttem a szobában? a kis Ferikém mint angyal. De szomorú volt. De nagyon örültem, mikor megint jött; de mingyárt észrevettem, hogy szomorú.

— Ferikém, mi bajod? Miért vagy olyan szomorú? — kérdeztem.

A gyerek elkezd sírni és zokogni.

— Papám! kell, hogy szomoró legyek!

— De miért? édes gyerekem?

— Mert nem vagy többé vallásos!

— De, Ferikém, mi közöd hozzá?

— Nagyon is van hozzá közöm, édes apám. Annyira örültem, hogy te is a menyországba jutsz és hogy én akkor édes apámmal mindig együtt leszek. De most már nem jutsz a menyországba. Nem látz engem többé soha és én se látlak többé viszont. Azért sírok.

— Mi ez! — kiáltottam.

Én sohasé lássam Ferikémet! Félclem és borzadály fogott el és feketélt szemem előtt és önkivületi állapotba estem.

De most már öntudatos vagyok és tudom, hogy maga kicsoda? Rossz ember maga és hazudott.

Van isten, van menyország! Kell, hogy legyen menyország! Hol találám meg fiamat, ha nem volna isten, nem volna menyország? De teringtet! Ha van is menyország nem kaphatom meg Ferikémet. Aki hitéhez hűtlen lett, nem kerülhet a menyországba!

Tehát nincs viszontlátás? Az tartott meg életben, hogy viszontlátást remélhettem. Most vége mindennek. Istenadta! Hát kinek van igaza? A joghallgatónak, vagy a prépostnak? Van uristen, vagy nincs? Van menyország, vagy nincs? Minden forog a fejemben. Ujjaimmal

szereinek behelyezni az agyamba, hogy megfogjam, a mi a koponyámban ide s tova fut. Tehát van vagy nincs?

Tudnom kell, hogyan van!

És ha az ápoló még annyira örködik azon, hogy ne akadjon semmi kezem ügyébe, vannak fogaim! Beharapok az ütérekbe és rajtam segítve van!

Még ma meg kell tudnom, mi a valóság!...

MESE.

Irta: **Halls István.**

Behunom a szememet és tisztán látok magam előtt egy vendéglőt. Valami csodálatos fény-özöntől van elborítva, milyen fényesség csupán a régen elmúlt tündéralmokban szokott előfordulni. Nem valami nagy épület, hanem annyira tele van szivarfüsttel, hogy egyszerre otthonosan érzi magát benne az ember.

Kalitka függ az egyik falon. Benne szajkó madár, ki innen vigyáz a világi hiábavalóságra.

A szajkó csupán két szót mondott egész életében. Egyik ez volt: „Hust!” A másik meg ez: „Mátyás!”

És ezzel a két szóval mindent meg tudott értetni, amit csak akart. Így volt bizony, bármennyire hihetetlennek találja is az az ember, akinek módjában van gyönyörködni a szép asszonyok zengzere beszédének kifogyhatatlan készletében!

Ha éhezett, azt kiáltotta a szajkó:

— Hust! Hust!

Máskor csöndesen figyelt a vendégek diskurálására. És amikor valaki nagyot talált mondani, (például a Miksa császár alatt *Mexzikóban* elkövetett vitéségről), akkor a szajkó közberikoltott:

— Mátyás!

Persze a vendégek megértették a mádárszót és nevetve leintették a mesélő vitét, azt mondván:

— Hallod, mit szól a szajkó? Jó lesz megszüntetni az ánzágot!

Ha pedig a *boszniai* háremhölgyekkel történt kalandok kerültek szóba, akkor a szajkó kétszer-háromszor is oda kiáltott:

— Mátyás! Mátyás! Mátyás!

De leginkább kimutatta a füllentés iránt való ellenszenvét, ha valaki fontoskodva a *politikáról* beszélt. Ilyenkor bóbítás fejét keresztbe fordította a szajkó és szó nélkül, szigorúan nézett a fecsegőre. Mintha csak megmondta volna szóval:

— Hogyan lehet beszélni arról az ostobaságról?

A vendégek figyelni kezdték a misztikus tollazatu szajkót és lassankint rájöttek, hogy az tulajdonképpen nem madár, hanem tökéletesebb teremtmény. Talán valami elvarázsoló bölcs, kinek büntetés gyanánt madár-testben kell végig élni egy életet.

Ebben a vendéglőben azonban nemcsak a madár volt ilyen különös.

Már maga a vendéglő neve is furcsa volt: „Kozma!” Ugyan ki hallott ilyen elnevezésű rendes vendéglőt?

Hát még ha tudjuk, hogy abban a furcsa vendéglőben nem nézett senki se pénzre se rangra! Ez volt a legsodálatosabb dolog, mert hiszen mind „adózó polgárok” akkor lehetünk a földön hosszú életűek, ha imádjuk a pénzt és a sárba borulunk rang előtt!

Kozmánál ilyen együgyű címezgetés járt: „Tanár ur! Kapitány ur! Bogrnár ur! Szomszéd ur!” S ha néha oda tévedt valami pirohos ember, ki aranyláncra fitogtatása közben ráütött az asztalra és kinyilatkozta, hogy ő ur, mert fizet, hát azt menten kilódította a *vendéglősné* úgy, hogy a lába se érte a földet. Asszony dobta ki! Nem is jött oda többet hencegni sohasé!

Ha már az asszony ilyen volt, hát még az ura milyen különös lehetett! Csakugy dült a pénz a házhoz és a vendéglős lut-

riből akart meggazdagodni! Egész jövedelmét lutribba hordta.

Persze sohasem nyert. Mérgében imiggy fenyegetőzött minden húzás után:

— Az üdvösségit! ha sokat vekszál es a rongyos lutri, hát elmegyek Göcsejbe földesurnak!

Ebben a vendéglőben volt, mint minden mesebeli házban szokott lenni, egy mostoha leány is. A Hamupipóke! Igaz, hogy itt Mariskának hívták. Nem volt neki hozományja, de mindenki meg volt győződve, hogy ennek a Hamupipókének maga a tündér királyné ad hozományt.

Csakhogy Mariskát senki se gyötörte, mint a mesebeli Hamupipóké, hanem inkább szerelmes volt bele az egész vendégsereg, s kedvét kereste még a mostohája is! A ringó jársu, pajzán, barna leánynek égő szeme mindenkit megigézett.

Néha néha Hamupipóke is ~~ott~~ a lutribba, mikor „biztos nyereség” volt *reménység*. Mutyiban szokott lutrizni egy hosszú hajú ifjával, aki fogatékos tudományát így próbálta érvényesíteni.

De a legkülönösebb mégis az volt, hogy rengeteg ember járt abba a furcsa vendéglőbe. Annyi italt a város valamennyi kormszámában sem fogyasztottak, mint abban az egyben. És az a sok ember mind el tudott férni a kicsi vendéglőben! Mintha a falak észrevétlenül mindig széjjel mentek voltak annyira, hogy elég térség legyen.

Sőt még a vendégek is különösek voltak egytől egyig!

Amikor belépett mindenki köszöntött minden vendéget. Aztán oda telepedett le, ahol többen ültek, ahelyett hogy „szabad asztal” kerestett volna. Nem keresték senkinek se foglalkozását, se vallását, se politikáját.

Papok is jártak oda. A luteránus tiszteletes, a rác pap, meg a kálvinisták akkoriban alapított új egyházának első papja, ki azelőtt piarista volt. A piaristák

Dunántuli gazdasági szeszgyárosok

szeszfinomító részvénytársasága.

Gyártmányai: Gyógyszerészszesz,
finomított, nyers és denaturált
szesz.

Vásárol

nyerszesz és üres
petroleumos, vagy denaturált
szesz bareleket.

Weiser J. C., Nagykanizsa

autogén hegesztési vállalat, gazdasági gépgyár, vas- és fémműve, malomépítéssel, kazánkovács műhely, szivattyúgyártás, kereskedelmi üntvények, vaszerkesztek gyártása, vasgerendák raktára, felvonók foszforbronz csigaáttétellel, téglá és mészgári összes alkatrészek gyártása

Nagykanizsa, Sugár-ut 16.

INTERURBAN TELEFON 9. sz. — A cég alapított 1844-ben.

Hollingsworth szénagyűjtők,
planet kapálók és
benzinlokomobilok
legjobb kivitelben.

Arjegyzőket bárkinek szívesen küldök.

köül ötven voltak törzsvendégek. És mindannyian pompásan érezték magukat.

— Annyi rendkívüli eset történt ott, hogy szinte hihetetlen.

Például a rác pap amár egy szót se tudott magyarul, mégis bármily sokszor kellett inni „szegény magyar hazánkért”, mindannyiszor akkor ivott, hogy csakugy rengett a szakála az erőlködés miatt.

Az meg valóságos csoda volt, hogy a luteránus pap, hogyan tudott beszélni mindennap a (felsős) kalábrásban, mikor olyan kevés volt a jövedelme, hogy abból megélni sem lehetett?

Hát az nem volt-e valami titkos dolog, mikor a vendéglős minden szó nélkül öt liter bort öt üvegben egyszerre az asztalra tett? És ez igen gyakran megtörtént, mert ez a rejtelmes intézkedés nem volt más, mint a piaristák érkezésének bejelentése. Megjöttek mindjárt, mintha megéreztek volna, hogy várják őket. Alighanem az ablakon keresztül vigyázta jöttüket a vendéglős, ki akkor is öt üveg bort hozott az asztalra, ha egyetlen piarista jelent meg az öt közül. Vidám emberek voltak mindannyian, kik úgy tartották, hogy egy-két pohár bortól ez a világ föl-nem fordul.

A kálmánista lelkész „papunk” címet kapott vizsgálatásul, mert a vendégek között csupán neki nem volt egyetleny híve sem. Néha elfelejtette, hogy nincs rajta a referendája és új vallásának igazát kezdte emlegetni a más vallások rovására. Ugy szokták elhallgattatni, hogy megadicsérik. Atkiáltottak a szomszéd asztalhoz:

— Örnagy uram! Hallgassa csak, milyen szépen prédikál a papunk! Nem hiában piarista volt!

Ha már a papság is ilyen különös jókedvű nép volt, hát el lehet gondolni, milyen lehetett a többi közönséges vendég!

A rác tanítót például a jókedv majdnem fölvetette. Nem csoda, mert a tisztsége után negyven évig huzta a tanítói fizetést,

de sohasem volt egyetleny tanítványa se. Mindenkiel szeretett kötődni s mulatozás közben olyanokat ütött öklével a mellére, csakugy döngött és azt szokta kiáltani:

— Senkitől se félünk, csak az uristentől!

Volt azonban egy gyöngyecske. Feltette pompásan ivelt görög orrát. És ennél szokták megbeszénitni, miként Akhilleusz a sarkánál. Mikor leginkább verte a mellét, akkor kiáltották rá:

— Megállj! Majd balárod után gyertya koppantó lesz a hegyes orrodból!

Erre aztán elhallgatott mindjárt. Igaz is volt. Mert milyen retentő lett volna, ha az orrát felhasználják koppantónak és orr nélkül kellene jelentkeznie a más világon! Vagy talán a tündér országban!

Itt van ni! Elszóltam magamat! Nem lett volna szabad elárulnom, hogy a vendégek nem lehettek közönséges emberek, hanem olyan lelkek, kik valami tündér világban voltak valamikor, de arra lettek itélve, hogy emberi életet kell végig élniök, mielőtt újra visszajuthassanak az előbbi fényes világba!

Hogyan is lehetne másképp megmagyarázni, hogy Kozmánál a *kefekötő* is olyan okosan beszélt, hogy sohasem lehetett tudni, mikor józan?

A vidám bádogos pedig miért énekelte mindig a „matrózok indulóját”, hiszen sohasem látott se tengert, se hajót?

Aztán hogyan lehetne másképp megérteni azt a vendéget, akit földi életében Kájzer Aladárnak hívtak? Rajta lehetett leginkább észrevenni, hogy nem közönséges ember. Az éjjeli mulatozások után ami megmaradt pénze, azt mindig ezüstre váltotta és elszórta az utcai kövecskupacokra, amikor egy reggel tájban hazabandukolt. A szét-szort pénz akárhányszor tíz-tizenöt forintot is kitett egy a hónap elején. Ilyenkor az arca csakugy ragyogott. Boldog volt, hogy jó cselekedetet mivelhetett! Azt szokta mondani:

— Had örüljenek a szegények, akik megtalálják!

És ennek a nagyszívű embernek az osztrák-magyar banknál kellett hivataloskodni! Micsoda gyötrelmeket állhatott ki mindennap a pénzes zsákok között, melyeknek tartalmát nem szórhatta szét a szegények közé? De így is megjárta, mert amint azt földi eszünkkel természetesen találjuk, a bank nagyon sietve csapta el az állásából. Egyik nap még a pénzt raktározta s másnap már utban volt Stambulba a szegénység felé.

A vendéglőbe jártak katonák is.

Többi között egy főhadnagy. Szeretelmű kedves ember. Szerb nemzetiségű volt, de rendkívül szívesen barátkozott a magyarokkal. Azt szokta mondani:

— Mindegy, akár szerb, akár török, akár magyar valaki, s akármilyen vallású! Csak becsületes ember legyen! Ugyis *együtt lesünk a másvilágon!*

Magyarul hiba nélkül beszélt. Szerette mindenki.

Egyik éjjel után a vendéglőből a főhadnagy elment kávéházba és kártyázott. Máskor is megette ugyan, de ekkor valami különös történt.

A főhadnagy zsebében volt a legénység zsoldja. Igaz, hogy nem sok. Tíz kétszáz forint se volt az egész.

Mivel pedig vesztett a kártyán, hát minden különös aggodalom nélkül megreszkírozott pár forintot a legénység pénzéből. Hátha visszanyeri, amit elvesztett? Legrosszabb esetben reggel megtéríti a lakásán levő pénzéből.

Csakugy veszekedett pehje volt. Mire észrevette magát, már eluszott a zsold nagy része. Többet vesztett immár, mint amennyit pótolni tudott volna. Megrettenő Elvesztette fejét és „futott a pénze után”. És elvesztett mindent az utolsó fillérig. Reggel felé ment el a kávéházból.

Többet nem látta senki ez életben.

Keresték itt, keresték ott, de senkise tudta megmondani hol van.

Mert másnap ki kellett volna osztani a zsoldot. És a főhadnagy eltűnt.

Persze a népség mindjárt öngyilkosságra gondolt, mert „szegényfólttal nem lehet élni!”

Alig huszonegy óra múlva „patrol” járt szerzetést a városban s később másik őrzőjárt a határban. A főhadnagyot keresték.

Mindenki róla beszélt és mindenki sajnálta a derék embert.

A hosszú haj tulajdonosa a napon történetesen csupán esti kilenc óra tájban vetődött a vendéglőbe, pedig máskor délután is ott szokott lebzselni. Tudniük már ebéd után elindult sétálni a szabadba. Az esztendő leghosszabb napja volt s a természet leirhatatlan szépsége lebilincselte a sétáját. Elfelejtett kellő időre hazajönni.

Pogány apáink Istene. Nap! Te Ős! A te végtelen pompától szikrázott az erdő mező! Mindent átjárt a teremő világozás. A szem előtt ezer fény ragyogott az égről, a földről, a fákról. Csupa káprázató szín volt minden. A természet nem tűri a feketét.

Mikor elkévsé betért a sétáló a vendéglőbe, azt mondta szemrehányás gyanánt Hamupipőke:

— Maga az oka, hogy ha nem nyer! Miért nem jött el délután? Mert most a lutrin igazán termő csinalok!

Aztán elmondta Hamupipőke az esetet. Az éjjel a főhadnagy jelent meg álmában. Egyik kezében papíros tartott, másik kezével rámutatott a papíron levő számokra. Három szám volt a papírra írva, s mind a három véres volt. Nyilván azt akarta a főhadnagy megérteni, hogy azt a három számot piros színben fogják kitenni a lutris bolt elé tenni, mert *nyerő számok* lesznek. Hamupipőke egész nap várta a fiatal urra, hogy mutyiban lutrizzanak, de mivel nem jött, hát az utolsó negyed órában ő maga rakta meg a három számot.

A Zalamegyei Gazdasági Takarékpénztár.

A mezőgazdaság emelésére különösen alkalmas eszköznek bizonyultak ország-szerte azok az intézkedések, melyek a mezőgazdasági hitelügynek kielégítésére voltak hivatva. Ezek az indokok magyarázták mintegy másfél évtizeddel ezelőtt az ország legelső agrár-érdeklő pénztézetének, a Magyar agrár- és járadékbanknak alapítását és ugyanerre vezethető vissza a Nagykanizsán 1897. év január hó 1-én alakult „Zalamegyei Gazdasági Takarékpénztár Részvénytársaság” alapítása is.

A majdalm kizárólag merkantil érdekek szolgálatában álló többi pénztézetek régi konzervatív jellegű rendszereinkkel csak nagyon mérsékelttel elégtették ki a mezőgazdaság mindnagyobb hiteligényeit s így nem adt az a 14 év alatt szinte hihetetlenül feljárt új pénztézet Nagykanizsán. A Gazdasági Takarékpénztár 500 ezer (fél-millió) korona alaptőkével alakult és annak alapításában Nagykanizsa városnak és egész Zalamegyének egész pénzügyi és gazdasági életének nagy részét vette. Az új intézet rendkívül fontos hivatottsága mellett szót a közbizalomnak iránta való oly nagy arányú megnyilatkozásán, hogy a mindössze 14 esztendősi vidéki takarékpénztár betétszámlája évről-évre való fokozatos emelkedésével ma már a 4 millió koronát elérte. Kölcsönüzletének igazi pedig oly rohamosan fejlődtek, hogy már az 1908. évben szűkösségé vált részvénytőkéjének egy millió koronára való felemelése. Az intézet nagyarányú fejlődését mutatja az az eredmény is, hogy tartalék alapja már a részvénytőké 50 százalékjá elérte. Keletkezésének szűpen hangzó indítók

okaihoz méltó hivatást végzett az intézet, midőn több birtok parcellázását segítette elő, földhöz jutván a földért, az egyedi megélhetési forrásáért sóvárgó népet. Követésre méltó példát statuált a Gazdasági takarékpénztár nemrégiben akkor is, midőn a szép jövővel kecsesgető nagykanizsai kefégyárat megalapította. E vállalatban az intézet egyharmad résznyi érdekelttség erejéig máig is üzleti társként szerepel. Az intézetnek évről-évre növekvő tisztviselői nyugdíjalapja jelenleg 62 ezer koronát tesz.

Üzletének ágai az alábbiak: Váltókat leszámítol és visszleszámítol; mezőgazdasági hitelegyleteket, továbbá mezőgazdasági célokra szövetkezéseket, társulatokat és egyesületeket alakít és mind ezeknek hitelt nyújt; kötvény kölcsönöket nyújt jelzálogra, vagy más biztosítékra; birtokot szerez és elad, herbe vesz és ad teleplítés vagy feldarabolás céljából, ingatlanokat szerez az intézet saját céljaira s azokat újból eladja. E évben is egy-két parcellázás elintézés alatt áll, ingatlanokat szerez az ezreke bekebelezett követeléseinek teljes kielégítésére; bizományi üzleteket eszközöl fedezet mellett; előleget nyújt értékpapirokra és letéjtyeket őrzés végett elfogad.

Az intézet 10 tagu igazgatóságának tagjai: *Hrk Oszkár, dr. Lőke Emil, Schmidt Frigyes, Österreicher Bernát, Schwarz Gusztáv, Tripammer Rezső, Wécsay Zsigmond, Vízeleny Sándor, Welcs Tivadar, Zerkovits Lajos, Szeghly Károly, Sós Pongrácz.* Ennek valamint a 20 tagu választmányának elnöke *Koller* letván alórszaji földbirtokos. Az intézet ügyvezető igazgatója: *Knoor György.*

Nagykanizsai Tárházak Részvénytársaság.

Szellős, egészséges raktárak.

Gabona, hüvelyesek és más tömegárak beraktározása és kezelése olcsó díjtételek mellett. . .

Villanyerővel hajtott árpatisztító.

Előlegk mérsékelt kamattal mellett.

Nem várható, mert másnap a húzás. Reggel aztán az emberek csoportba verődve kérdegették egymástól a nagytrafik előtt, hogy ki nyerhetett? Mert a kitétt öt szám közül három piros volt. Tehát valaki nyert!

Persze, önk már kitalálták, hogy a három piros szám az volt, amelyet az álomban a főhadnagy mutatott, mert önk tudják, hogy a megálmodott számokat szokták kihuzni.

Rögtön elterjedt a rendkívüli eset híre. Kozmánál a különböző vallások papjai még aznap egyetértőleg megállapodtak abban, hogy csoda történt, és hogy a csodát meg kell ünnepelni áldomással.

A hosszú haju ifju pedig még másik csodáról is tudott. Másnap ugyanis álomban megjelent neki a szajkó, és egyik lábát a csőréhez tartván, gúnyosan mondta: — Igy jár, aki detronizált istennel barátkozik! Persze: hosszú haj, rövid ész! —

Amiként már határozatba ment: a vendégek nagy áldomást ittak Kozmánál. Az erős mulatás folytán a bádogos úgy ingadozott, mintha vihartól dobált hajón volna, s úgy ordította, mintha legalább száz matróznak kiáltaná:

„Föl matróz a hajó födelzetére!

Föl matróz, az ég vigyáz reánk!”

A kefekötő is annyira boldog volt, hogy azt se tudta, gyöngéd kéz simogatja-e, vagy rókát fogott?

A tanító úgy verte a mellét, mintha egyáltalán nem felténe az orrát, és bátor hangon kiáltotta:

„Söse halunk meg!”

Papunk magát a rác pópát akarta átteríteni. Gyönyörűen érvelt Kálin mellett. A pópá nem vitakozott. Szót se szolt, csak mosolygott és szünet nélkül ivott „a magyar vallásért.”

Mivel pedig a hónap utolsó napja volt s így pénzhány uralkodott, Kajzer Aladár tehát kényszerült a kabátját meg a kalap-

ját helyezni a kövecs-kupacra a szegény emberek számára.

Ezek a jelenségek azt mutatják, hogy az áldomás „tullepte a rendes kereteket”.

A főhadnagyot pedig három nap mulva találták meg a kukorica között, mely olyan volt, mint valami fiatal erdő s emiatt nehezen akadtak rá. Később sétatér lett az a szántóföld s az ut mellől elvitt kökereszt odahelyezték, hol a főhadnagy feküdt. Persze halott volt már. Hangyasereg lepte be egészen, szinte feketélt a teste. Már ki is kezdték imitt-amott. Az arcon meg a kézen. Csak a ruhájáról és az alakjáról ismerték föl a három nap előtt még délceg katonát. Meg a mellette talált pisztolyról.

Igaz részvétet kellett a főhadnagy esete. Temetésénél teljes katonai parádét adtak neki. Mert a katonáknál is emberi kiengesztelő érzés szerint cselekednek, ha szabályszerűen lövi magát föbe valaki.

A rác temetőbe temették és emléket állítottak sirja fölé. Persze *gót betűs* német nyelvű fölírás került a sarköre. Mert ilyen dukál a katonának. A mi nyelvünkre fordítva ez az értelme a feliratnak:

„Moncsilovics Emilnek állította az Ernő ezred tisztikara.”

Tehát a főhadnagy halála kellett ahhoz, hogy a Hamupipókének meg legyen a hozománya! Mert ezen a módon adta meg a hozományt a tündér királyné, kinek intézkedései előttünk közönséges népek előtt megfoghatatlanok.

S minthogy megvolt a hozomány, tehát eljött Hamupipókéért az a legény, aki neki volt szánva. Következő májusban már meglátták a lakodalmat.

Mivel pedig ez a mese olyan rendkívüli, tehát a lakodalmat se lehetett közönséges. Hetedhét országra szólott. Kint a Szabadhegyen tartották az öreg prókátor szölle-

jében, kinek szíve nyolcvan éves korában is fiatal maradtott.

Volt minden a lakodalmat, amit csak megkíván az ember. A szabad ég alatt mulattak. A fűszeres, balzsamos, gyönyörű éjszakán szakadatlanul csattogtak a fülemilk a hangos vigasság dacára. Az ég csillag miriárdja szokatlan fényvel ragyogott. Nem is volt éjjeli sötétség, hanem valami misztikus félhomály.

A tavasz teremő ereje érzett mindenütt. Szerelmet lehel a levegő, szerelemtől hajladozott a bokor lombja és szerelmesen simul egymásra minden fűszál.

Hajnalgig táncoltak a bársony pázsiton a harmatos menyecskek. De azért a szőlőt nem verte el a jég!

— Azóta elmúlt negyedszáz esztendő. Időben ez éppen annyi, mint a repülő madár szárnyának egy billentése.

És ezalatt a rövid idő alatt minden megváltozott.

A vendégios megvalósította fenyegetését: elment földesurnak.

A szakállas pap meg a jókedvű tanító ugyanabba temetőbe került, melybe a főhadnagy. Sirjuk fölé *cirill betűs* szerb nyelvű irással ellátott kettős kereszt állítattott,

Hamupipóke pedig a danoló bádogosal, borotvált pappal, meg az okos kefekötővel együtt másik temetőbe vitetett, hol egyszerű kereszt a jel és *latin betűs* magyar nyelvű a felirat.

Papunkat a régi magyar vallás bajnokának, Kupának országában, Somogyban temették el. Sirjára akác-jeftát faragtak, melynek oldalán a tulipános cífráság, csucsán pedig a csillag magyar pogány bagyományt őriz.

A vidám népek tehát sok mindenféleképpen el vannak választva egymástól.

Hanem azért együtt vigadnak. Meg is láthatja őket az az ember, aki éjnek évadján nem fél járni az erdőben. Ott a

bokrok tisztása között tündérlányok colnak a hold sugarában, és velők vannak a néhai embertársak. Vidáman kecskén mindenféle bolondságon.

Egy eljegyzésre.

Még távol jártál, nagy újság lett! Nem is hallottad? Igazán? Menyasszony lett az ideálad... Mondta többek közt az anyám.

No lám! ezt nem is hittem volna, Hogy ilyen hamar efiled; Én magamban úgy számítottam: Átmutatunk meg egy telet.

A számitásban hiba történt, Mit kijavítani nem lehet. Magácska, pardon! most már nagyság, Erről igazán nem lehet.

A számitásban én hibáztam, A büntetés is engem ér; Efiledtem: az Imádónál Egy valódi férj többet ér.

Egyébként pedig: gratulálok S remélem hamar bejelen, Hogy társaságban ha találkoznunk Csak így szólít majd: „Hogy van Ön?” Nemo.

Az akácfa virága.

Valami kész csoda esett minálunk: Ceupa merő gondtalanság a házunk, Mint valami szerelmes pár háztája... Ablakunkon bebólintgat Az akácfa virága.

Feleségem felhőtelen vidámság, Szellőzteti a menyasszony ruháját, S rá-rákezd egy régi, meleg nőtára... Ablakunkon bebólintgat Az akácfa virága.

Nagyanő is, nyolcvan éve sulyával, Bibelődni efilejt a halálal. Emléketet eladólyan korára... Ablakunkon bebólintgat Az akácfa virága.

Én magam is — ezer gondom mit bánom! Minden virág nekem nyit a házáron. Bolond, aki gondból is a gondjára... Ablakunkon bebólintgat Az akácfa virága.

Szabolcska Mihály.

Milhoffer Ödön

40 év óta fennálló dusan felszerelt
óra és ékszer-üzlete Nagykanizsán
Főut, Városház átellenében.

Ajánlja dusan felszerelt raktárát, hol az ötvös művészet remekei, u. m. igen csinos és preciz pontosságú zseborák, legjobb divatu ékszerek, arany, ezüst és china-ezüst evőeszközök legmodernebb kivitelben jutányos áron beszerezhetők.

Schöneke János
műsztergályos Nagykanizsa
Király-utca 23.

Készít modern diszmunkát, u. m. butorrészeket, karnisokat, diszasztalkát, fali diszállványt stb. Billiárd golyókat és dákokat, tekebábokat és tekegolyókat.

Vendéglők és kávéházaknak árengedmény.

Előrendű munka!

Olcsó árak!

Perlaky József

kötszer- és füző-készítő
Nagykanizsa, Király-u.28

Ajánlja saját készítményü legújabb divatu angol és francia szabásu elegáns, tartós és kényelmes füzőit, ugyszintén saját készítményü mindenféle kötszereit.

Férfi és női óvszerek!

Kohn Samu

épület- és műlakatos, drótfonógyára

Nagykanizsa, Magyar-utca (saját ház.)

TELEFON 121.

A soproni kiállításon ezüst éremmel kitüntetve.

Készít: lépcső-, kerítés- és sárcsokot, villamhárítókat és vaskapukat a legstolidabb áron, előadott vagy kívánatra saját rajzok szerint; továbbá takaréktűzhelyeket mindenféle kivitelben.

Elvállal mindenféle épület- és műmunkákat, valamint drótfonásokat és kútvivátást.

Nyers olaj és kensin motorok szakcsere javítása. Mindennemű mérlegek javítása elfogadatik.